

Men Per blev ved at tale. Jakobs vedvarende, absolute Misbilligelse af hans Handlemaade, hendes fuldkomne Mangel paa Forstaaelse af, hvad der havde drevet ham til dette Oprør, endelig hans egen mangelfulde Evne til at klargøre for sig selv og for hende de indre Tilskyndelser, hvorunder han havde handlet — alt tilsammen opirrede ham og gjorde ham kamplysten.

„Det morer mig virkelig med den Beundring, du har faaet for Max Bernhardt og hans Kompagni. Den er saa ny. Den skulde da ikke være opfunden for Lejligheden.“

„Det sidste har jeg overhørt, Per,“ svarede Jakobe med tilkæmpet Ro, men meget alvorlig. „Forresten veed jeg ikke af, at jeg har udtalt nogensomhelst Beundring, — heller ikke for Max Bernhardt, skønt jeg tror, han er en Del bedre end sit Rygte. Jeg veed tilfældigt, at han i Stilhed skal være meget godgørende og underholde flere fattige jødiske Familjer her i Byen —.“

„— Som Bod velsagtens for de Ulykker, han gør paa Hundreder af Familjer over hele Landet. Han skal jo allerede have et ganske anseligt Antal ruinerede Hjem paa Samvittigheden.“

„Naa ja — han er en Stridsmand. „Krig er min Haandtering“ skal han engang have sagt. Han er skaanselsløs og uforsonlig, undertiden vistnok ogsaa grusom. Derfor var jeg en Tid betænkelig ved hans voksende Indflydelse, — deri har du ganske Ret. Men maaske har jeg ikke opfattet ham rigtig og i det hele under vurderet den Slags Folks Betydning. Maaske trænger vi netop til en saadan Mand herhjemme, hvor man synes i Færd med at glemme, hvordan et virkeligt Viljesmenneske ser ud.“

„Altsaa alligevel et Ideal, en Læremester for os alle.“

„Maaske!“

„Sig mig, hvormange Selvmord er det, man regner, at han til Dato kan tilskrive sig Æren af?“

„Aa, den dumme Snak!“

„Men du bliver dog nødt til at indrømme —.“

„Ja, om saa var? Jeg synes, at netop det Postyr, der laves, hver Gang han gør Brug af sin Magt til at uskadelliggøre en Modstander eller til at bringe en af sine Medhjælpere frem, tydeligere end noget andet viser, hvor vanskeligt man hertillands